

тително и къмъ менъ и, особено, къмъ моя началникъ, просбитѣ на когото тѣ отхвърлиха прѣди да ги разбератъ и прѣди да си ги пояснятъ!

Признавамъ сжщо, че Мехмедъ-Али-паша сгрѣши като ме изпрати съ тази мисия; никога не трѣбва да се губи врѣме въ прѣговори тогава, когато обстоятелствата диктуватъ дѣйствиа. Но, по изложенитѣ по-рано причини, маршала мислѣше, че той ще възтържествува надъ Сюлеймановото съпротивление, ако се обърне направо къмъ Султана. Пита се сега, можеше ли така лошо, така отвратително да бжде приетъ изпратения отъ него офицеръ? Трѣбваше ли, прѣдпазливо ли бѣше да се говори на този офицеръ, че никой, — като започнешъ отъ Султана и до послѣдния отъ неговитѣ подданици, — не храни довѣрие къмъ главнокомандующия, който е изпратилъ този офицеръ?

Какво впечатление трѣбваше да остане у мене и колко би отпадналъ престижа на маршала, комуто бѣха довѣрили командуването на една сто хилядна армия, ако азъ бихъ се заелъ да разпространявамъ въ редоветѣ на сжщата тази императорска армия всичко онова, което чухъ отъ устата на Саидъ-паша?

Съ пламнала глава, кахърно азъ вървѣхъ по голѣмия дворъ на палата, когато ненадѣйно срѣзнахъ единъ старъ мой приятель, комуто и поразказахъ малко отъ моитѣ несполуки. Този мой приятель бѣше единъ отличенъ патриотъ, единъ вѣренъ слуга на Султана; той ме посвѣтва да отида при другия Саидъ, когото наричаха Инглизъ-Саидъ (английския Саидъ) и който изпълняваше врѣменно длъжността министъръ на морината.

Макаръ че моята мисия не съдържаше нищо морско, азъ се отправихъ право при втория Саидъ,